Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (veliki senat)

z dne 13. maja 2015*

„Predhodno odločanje — Območje svobode, varnosti in pravice — Pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah — Uredba (ES) št. 44/2001 — Področje uporabe — Arbitraža — Izključitev — Priznavanje in izvrševanje tujih arbitražnih odločb — Odredba, ki jo izda arbitražno sodišče v državi članici — Odredba, katere namen je preprečitev začetka ali nadaljevanja postopka pred sodiščem druge države članice — Pooblastilo sodišč države članice za zavrnitev priznanja arbitražne odločbe — Newyorška konvencija“

V zadevi C-536/13,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litva) z odločbo z dne 10. oktobra 2013, ki je prispela na Sodišče 14. oktobra 2013, v postopku

„Gazprom“ OAO

ob udeležbi

Lietuvos Respublika,

SODIŠČE (veliki senat),

v sestavi V. Skouris, predsednik, K. Lenaerts, podpredsednik, R. Silva de Lapuerta, predsednica senata, M. Ilešič, L. Bay Larsen, A. Ó Caoimh in J.-C. Bonichot, predsedniki senatov, E. Levits, M. Safjan (poročevalec), sodnika, M. Berger, A. Prechal, sodnici, E. Jarašiūnas in C. G. Fernlund, sodnika,

generalni pravobranilec: M. Wathelet,

sodni tajnik: M. Aleksejev, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 30. septembra 2014,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za „Gazprom“ OAO R. Audzevičius, odvetnik,

— za litovsko vlado A. A. Petravičienė, A. Svinkūnaitė in D. Kriaučiūnas, agenti, skupaj z V. Bernatonisem in A. Šekštelom, odvetnikoma,

— za nemško vlado T. Henze in J. Kemper, agenta,

— za špansko vlado A. Rubio González, agent,

* Jezik postopka: litovščina.

— za francosko vlado F.-X. Bréchot, G. de Bergues in D. Colas, agenti,

— za avstrijsko vlado C. Pesendorfer, agentka,

— za vlado Združenega kraljestva M. Holt, agent, skupaj z B. Kennellyjem, barrister,

— za Švicarsko konfederacijo M. Jametti, M. Schöll in D. Klingele, agenti,

— za Evropsko komisijo A.-M. Rouchaud-Joët in A. Steiblytė, agentki,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 4. decembra 2014

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 4, str. 42).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru tožbe, ki jo je „Gazprom“ OAO (v nadaljevanju: Gazprom), družba s sedežem v Moskvi (Rusija), vložil zoper zavrnitev priznanja in izvršitve arbitražne odločbe, izdane 31. julija 2012, v Litvi.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Uredba št. 44/2001 je bila razveljavljena z Uredbo (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL L 351, str. 1), ki se uporablja od 10. januarja 2015. Vendar se Uredba št. 44/2001 še naprej uporablja v okoliščinah, kot so te v postopku v glavni stvari.

4 Iz uvodne izjave 2 Uredbe št. 44/2001 je razvidno, da je v interesu nemotenega delovanja notranjega trga njen namen izvajanje „[d]oločb za poenotenje kolizijskih pravil glede pristojnosti v civilnih in gospodarskih zadevah ter za poenostavitev formalnosti, s ciljem hitrega in enostavnega priznanja ter izvršitve sodnih odločb držav članic, ki jih zavezuje ta uredba“.

5 V uvodnih izjavah 7 in 11 navedene uredbe je bilo navedeno:

„(7) Področje uporabe te uredbe mora zajemati vse glavne civilne in gospodarske zadeve, razen točno opredeljenih zadev.

[…]

(11) Pravila o pristojnosti morajo biti čim bolj predvidljiva in morajo temeljiti na načelu, da se pristojnost praviloma določa po stalnem prebivališču toženca, pri čemer mora taka pristojnost vedno obstajati, razen v nekaterih točno opredeljenih primerih, v katerih je zaradi predmeta pravde ali avtonomije strank upravičena druga navezna okoliščina. […]“

6 Člen 1(1) in (2)(d) te uredbe je v poglavju I z naslovom „Področje uporabe“ določal:

„1. Ta uredba se uporablja v civilnih in gospodarskih zadevah ne glede na vrsto sodišča. Zlasti ne zajema davčnih, carinskih ali upravnih zadev.

2. Ta uredba se ne uporablja za:

[…]

(d) arbitražo.“

7 Člen 71(1) Uredbe št. 44/2001 je določal:

„Ta uredba ne vpliva na nobeno konvencijo, pogodbenice katere so države članice in ki na posebnem pravnem področju ureja pristojnost, priznanje ali izvršitev sodnih odločb.“

Litovsko pravo

8 Poglavje X dela II druge knjige civilnega zakonika je naslovljeno „Določbe o preiskavi dejavnosti pravne osebe“ in zajema člene od 2.124 do 2.131.

9 Člen 2.124 civilnega zakonika, naslovljen „Vsebina preiskave dejavnosti pravne osebe“, določa:

„Osebe, naštete v členu 2.125 […], imajo pravico sodišču predlagati, naj imenuje strokovnjake, ki bodo preiskali, ali so pravna oseba ali vodstveni organi pravne osebe ali njihovi člani ravnali pravilno, in če ti ugotovijo nepravilno ravnanje, uporabi ukrepe, določene v členu 2.131 […].“

10 Na podlagi člena 2.125(1), točka 1, navedenega zakonika lahko eden ali več delničarjev, ki imajo vsaj desetino delnic pravne osebe, vložijo tako tožbo.

11 Ukrepi, določeni v členu 2.131 istega zakonika, vključujejo, med drugim, razveljavitev odločitev, ki so jih sprejeli vodstveni organi pravne osebe, izključitev članov organov ali začasno odvzetje pooblastil in možnost naložiti pravni osebi, naj sprejme nekatere ukrepe oziroma jih ne sprejme.

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

12 Iz predložitvene odločbe in spisa, predloženega Sodišču, je razvidno, da so bili v času dejanskega stanja iz postopka v glavni stvari glavni delničarji družbe „Lietuvos dujos“ AB (v nadaljevanju: Lietuvos dujos) E.ON Ruhrgas International GmbH, družba nemškega prava, ki ima v lasti 38,91 % kapitala, družba Gazprom, ki je imela v lasti 37,1 % tega kapitala, in država Litva, ki je bila njena 17,7-odstotna lastnica.

13 Družba Gazprom je 24. marca 2004 sklenila sporazum delničarjev (v nadaljevanju: sporazum delničarjev) z družbo E.ON Ruhrgas International GmbH in State Property Fund (sklad za državno premoženje), ki je nastopal v imenu Republike Litve in ga je nato nadomestilo Lietuvos Respublikos energetikos ministerija (ministrstvo za energijo Republike Litve, v nadaljevanju: ministrstvo). Ta sporazum je v členu 7.14 zajemal arbitražno klavzulo, v skladu s katero se „o vseh sporih, nesporazumih ali zahtevkih v zvezi s tem sporazumom ali njegovo kršitvijo, veljavnostjo, učinki ali prenehanjem sporazuma dokončno odloči z arbitražo“.

14 Republika Litva, ki jo je zastopalo ministrstvo, je 25. marca 2011 pri Vilniaus apygardos teismas (regionalno sodišče v Vilni) vložila tožbo za začetek preiskave dejavnosti pravne osebe.

15 Ta tožba se je nanašala na družbo Lietuvos dujos in na V. Valentukevičiusa, generalnega direktorja te družbe, ter na V. Golubeva in K. Selezneva, ruska državljana, člana vodstvenega organa navedene družbe, ki ju je imenovala družba Gazprom. Z navedeno vlogo je ministrstvo predlagalo tudi, naj se, če bi se na podlagi te preiskave ugotovilo, da so bile dejavnosti te družbe ali navedenih oseb neprimerne, naložijo nekateri korektivni ukrepi, določeni v členu 2.131 civilnega zakonika.

16 Ker je bila ta tožba v nasprotju z arbitražno klavzulo iz člena 7.14 sporazuma delničarjev, je družba Gazprom 29. avgusta 2011 pri arbitražnem inštitutu Stockholmske trgovinske zbornice vložila zahtevo za arbitražo proti ministrstvu.

17 Družba Gazprom je arbitražnemu sodišču, ki ga je ustanovil arbitražni inštitut Stockholmske trgovinske zbornice, predlagala zlasti, naj ministrstvu odredi, naj konča preiskavo zadeve, ki poteka pred Vilniaus apygardos teismas.

18 To arbitražno sodišče je z odločbo z dne 31. julija 2012 ugotovilo delno kršitev arbitražne klavzule iz sporazuma delničarjev in ministrstvu odredilo zlasti, naj umakne ali omeji nekatere predloge, ki jih je vložilo pri navedenem sodišču (v nadaljevanju: arbitražna odločba z dne 31. julija 2012).

19 Vilniaus apygardos teismas je s sklepom z dne 3. septembra 2012 odredilo začetek preiskave o dejavnostih družbe Lietuvos dujos. Ugotovilo je tudi, da preiskava o dejavnostih pravne osebe spada pod njegovo pristojnost in na podlagi litovskega prava ne more biti predmet arbitraže.

20 Družba Lietuvos dujos ter V. Valentukevičius, V. Golubev in K. Seleznev so zoper to odločbo vložili pritožbo pri Lietuvos apeliacinis teismas (pritožbeno sodišče v Litvi). Poleg tega je družba Gazprom v okviru drugega postopka pri tem sodišču vložila predlog za priznanje in izvršitev arbitražne odločbe z dne 31. julija 2012, v Litvi.

21 Lietuvos apeliacinis teismas je s prvim sklepom z dne 17. decembra 2012 ta predlog zavrnilo. To sodišče je menilo, prvič, da arbitražno sodišče, ki je izreklo to arbitražno odločbo, ne more odločati o vprašanju, ki je bilo že predloženo Vilniaus apygardos teismas in ga je to sodišče že obravnavalo, ter drugič, da to sodišče, ko se je izreklo o tem vprašanju, ni spoštovalo člena V(2)(a) Konvencije o priznavanju in izvrševanju tujih arbitražnih odločb, podpisane 10. junija 1958 v New Yorku (*Zbirka pogodb Združenih narodov*, vol. 330, str. 3, v nadaljevanju: Newyorška konvencija).

22 Poleg tega je Lietuvos apeliacinis teismas navedlo, da je z arbitražno odločbo z dne 31. julija 2012, katere priznanje in izvršitev sta se zahtevala, to arbitražno sodišče ne le omejilo procesno upravičenje ministrstva pred litovskim sodiščem za začetek preiskave o dejavnostih pravne osebe, ampak je tudi zanikalo pooblastilo tega nacionalnega sodišča za odločanje o svoji pristojnosti. Tako naj bi to arbitražno sodišče kršilo nacionalno suverenost Republike Litve, kar naj bi bilo v nasprotju z litovskim in mednarodnim pravom. Po mnenju Lietuvos apeliacinis teismas je bila zavrnitev priznanja odločbe utemeljena tudi s členom V(2)(b) navedene konvencije.

23 Lietuvos apeliacinis teismas je z drugim sklepom z dne 21. februarja 2013 zavrnilo pritožbo družbe Lietuvos dujos in V. Valentukevičiusa, V. Golubeva in K. Selezneva zoper odločbo Vilniaus apygardos teismas z dne 3. septembra 2012 o začetku preiskave o dejavnostih družbe Lietuvos dujos. Prav tako je potrdilo pristojnost litovskih sodišč za obravnavo te zadeve.

24 Oba sklepa Lietuvos apeliacinis teismas z dne 17. decembra 2012 in 21. februarja 2013 sta bila predmet kasacijske pritožbe pred Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (litovsko vrhovno sodišče). To sodišče je s sklepom z dne 20. novembra 2013 odločilo, da prekine pritožbeni postopek zoper drugi sklep, dokler ne odloči o pritožbi v zvezi s priznanjem in izvršitvijo arbitražne odločbe z dne 31. julija 2012.

25 Predložitveno sodišče se glede na sodno prakso Sodišča na tem področju in člen 71 Uredbe št. 44/2001 sprašuje o tem, ali bi bilo mogoče priznanje in izvršitev navedene arbitražne odločbe, opredeljene kot „anti-suit injunction“, zavrniti zato, ker bi bilo po takem priznanju in taki izvršitvi izvrševanje pooblastila litovskega sodišča za izrekanje o lastni pristojnosti za odločanje o predlogu za začetek preiskave o dejavnostih pravne osebe omejeno.

26 V teh okoliščinah je Lietuvos Aukščiausiasis Teismas prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali ima sodišče države članice, kadar arbitražno sodišče izda ‚anti-suit injunction‘ in s tem stranki prepove, da bi pri sodišču države članice, ki je na podlagi pravil o pristojnosti iz Uredbe št. 44/2001 pristojno za vsebinsko obravnavo civilne zadeve, vložila nekatere zahtevke, pravico zavrniti priznanje take arbitražne odločbe, ker omejuje pravico sodišča, da samo odloči, ali je pristojno za odločanje o zadevi na podlagi pravil o pristojnosti iz Uredbe št. 44/2001?

2. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, ali enako velja tudi, kadar je z ‚anti-suit injunction‘, ki jo izda arbitražno sodišče, stranki v postopku [naloženo], naj omeji svoje zahtevke v zadevi, ki se obravnava v drugi državi članici, in je [bilo] sodišče te države članice pristojno za odločanje o navedeni zadevi na podlagi pravil o pristojnosti iz Uredbe št. 44/2001?

3. Ali lahko nacionalno sodišče, ki si prizadeva zagotoviti primarnost prava Unije in polno učinkovitost Uredbe št. 44/2001, zavrne priznanje arbitražne odločbe, če je z njo omejena pravica nacionalnega sodišča, da odloči o svoji pristojnosti in pooblastilih v zadevi, ki spada na področje uporabe Uredbe št. 44/2001?“

Vprašanja za predhodno odločanje

27 Predložitveno sodišče z vprašanji, ki jih je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, ali je treba Uredbo št. 44/2001 razlagati tako, da nasprotuje temu, da sodišče države članice prizna in izvrši oziroma zavrne priznanje in izvršitev arbitražne odločbe, ki prepoveduje, da bi stranka pri sodišču te države članice vložila nekatere predloge.

28 Najprej je treba pojasniti, da navedena uredba v členu 1(2)(d) s svojega področja uporabe izključuje arbitražo.

29 Za odločitev, ali spor spada na področje uporabe Uredbe št. 44/2001, je treba upoštevati le predmet tega spora (sodba Rich, C-190/89, EU:C:1991:319, točka 26).

30 Glede predmeta zadeve v postopku v glavni stvari je treba pojasniti, da je iz predložitvene odločbe razvidno, da je Lietuvos Aukščiausiasis Teismas obravnavalo pritožbo, vloženo zoper sklep Lietuvos apeliacinis teismas, s katerim sta bila zavrnjena priznanje in izvršitev arbitražne odločbe, ki jo je predložitveno sodišče opredelilo kot „anti-suit injunction“, s katero je arbitražno sodišče ministrstvu odredilo, naj umakne ali omeji nekatere predloge, ki jih je to vložilo pri litovskih sodiščih. Hkrati je predložitveno sodišče obravnavalo tudi pritožbo zoper sklep Lietuvos apeliacinis teismas, s katerim je bila potrjena odločba Vilniaus apygardos teismas o začetku preiskave o dejavnostih družbe Lietuvos dujos, ki po njegovem mnenju v smislu člena 1(1) Uredbe št. 44/2001 spadajo med civilne zadeve.

31 Predložitveno sodišče meni, da bi lahko arbitražna odločba, ki stranki prepoveduje vložitev nekaterih predlogov pri nacionalnem sodišču, ogrožala polni učinek Uredbe št. 44/2001 s tem, da bi lahko omejila izvrševanje pooblastila tega sodišča, da samo odloči o svoji pristojnosti za obravnavanje zadeve, ki spada na področje uporabe navedene uredbe.

32 V zvezi s tem je treba spomniti, da je Sodišče v sodbi Allianz in Generali Assicurazioni Generali (C-185/07, EU:C:2009:69) presodilo, da odredba, ki jo je izreklo sodišče države članice in s katero stranki prepoveduje, da začne kateri koli drug postopek kot arbitražni ali nadaljuje postopek pred sodiščem v drugi državi članici, pristojnim na podlagi Uredbe št. 44/2001, ni v skladu s to uredbo.

33 Odredba sodišča države članice, ki stranki arbitražnega postopka nalaga, naj ne nadaljuje postopka pred sodiščem druge države članice, namreč ne spoštuje splošnega načela, ki izhaja iz sodne prakse Sodišča, v skladu s katerim vsako sodišče, pred katerim teče postopek, na podlagi pravil, ki se uporabljajo, samo odloči, ali je pristojno za obravnavanje spora, ki mu je predložen. V zvezi s tem je treba opozoriti, da Uredba št. 44/2001 ne dovoljuje, razen izjemoma, da bi sodišče ene države članice nadzorovalo pristojnost sodišča druge države članice. Ta pristojnost se neposredno ugotovi na podlagi pravil, določenih v navedeni uredbi, med katerimi so pravila o področju uporabe. Sodišče države članice torej v nobenem primeru ni primernejše za odločanje o pristojnosti sodišča druge države članice (glej sodbo Allianz in Generali Assicurazioni Generali, C-185/07, EU:C:2009:69, točka 29).

34 Sodišče je zlasti ugotovilo, da je s tako odredbo oviranje izvrševanja pooblastila sodišča države članice, ki mu ga dodeljuje ta uredba, v nasprotju z zaupanjem med državami članicami glede njihovih pravnih sistemov in pravosodnih institucij in bi lahko tožeči stranki, ki meni, da je arbitražni sporazum nehal veljati, da nima učinka ali ga ni mogoče uporabiti, preprečilo dostop do državnega sodišča, pred katerim je sicer začela postopek (glej v tem smislu sodbo Allianz in Generali Assicurazioni Generali, C-185/07, EU:C:2009:69, točki 30 in 31).

35 V tej zadevi pa predložitveno sodišče Sodišče ne sprašuje o skladnosti te odredbe, ki jo je izreklo sodišče države članice, z Uredbo št. 44/2001, ampak o skladnosti morebitnega priznanja in izvršitve – s strani sodišča države članice – arbitražne odločbe, s katero je stranki arbitražnega postopka naloženo, naj omeji obseg predlogov, oblikovanih v okviru postopka, ki poteka pred sodiščem te države članice, s to uredbo.

36 V zvezi s tem je treba najprej opozoriti, da – kot je bilo navedeno v točki 28 te sodbe – arbitraža ne spada na področje uporabe Uredbe št. 44/2001, saj ta ureja le kolizijo pristojnosti med sodišči držav članic. Ker arbitražna sodišča niso državna sodišča, v postopku v glavni stvari ne gre za kolizijo v smislu navedene uredbe.

37 Dalje, glede načela vzajemnega zaupanja med državami članicami glede njihovih pravnih sistemov in ustreznih pravosodnih institucij, ki se izraža z usklajevanjem pravil o pristojnosti sodišč na podlagi sistema, uvedenega z Uredbo št. 44/2001, je treba navesti, da v okoliščinah v postopku v glavni stvari ne gre za vprašanje kršitve tega načela s poseganjem sodišča države članice v pristojnost sodišča druge članice, saj je odredbo izdalo arbitražno sodišče.

38 Poleg tega v teh okoliščinah to, da je arbitražno sodišče stranki prepovedalo vložiti nekatere predloge pri sodišču države članice, tej stranki ne bi moglo odtegniti sodnega varstva, navedenega v točki 34 te sodbe, ker bi lahko ta stranka v okviru postopka priznanja in izvršitve take arbitražne odločbe, prvič, nasprotovala temu priznanju in tej izvršitvi in bi moralo, drugič, sodišče, pred katerim poteka postopek, na podlagi veljavnega nacionalnega procesnega prava in mednarodnega prava odločiti, ali je treba to odločbo priznati in izvršiti ali ne.

39 Tako v navedenih okoliščinah niti ta arbitražna odločba niti odločba, s katero jo sodišče države članice glede na okoliščine primera prizna, ne moreta poseči v vzajemno zaupanje med sodišči držav članic, na katerem temelji Uredba št. 44/2001.

40 Nazadnje, drugače kot odredba v zadevi, v kateri je bila izrečena sodba Allianz in Generali Assicurazioni Generali (C-185/07, EU:C:2009:69, točka 20), sodišče druge države članice ne more zato, ker ministrstvo v okviru postopka, katerega namen je bil začetek preiskave o dejavnostih pravne osebe,

ni spoštovalo arbitražne odločbe z dne 31. julija 2012, temu naložiti sankcije. Iz tega sledi, da se pravni učinki arbitražne odločbe, kot je ta v postopku v glavni stvari, razlikujejo od pravnih učinkov zadevne odredbe v zadevi, v kateri je bila izrečena ta sodba.

41 Zato se za postopek priznavanja in izvrševanja arbitražne odločbe, kot je ta v postopku v glavni stvari, uporabljata nacionalno pravo in mednarodno pravo, ki se uporabljata v državi članici, v kateri se zahtevata to priznanje in ta izvršitev, in ne Uredba št. 44/2001.

42 Tako bi lahko v okoliščinah postopka v glavni stvari morebitna omejitev pooblastila za odločanje o svoji pristojnosti, ki ga ima sodišče države članice, pred katerim poteka vzporedni postopek, izhajala le iz priznanja in izvršitve – s strani sodišča te države članice – arbitražne odločbe, kot je ta v postopku v glavni stvari, v skladu s procesnim pravom te države članice in glede na okoliščine primera iz Newyorške konvencije, ki ureja to področje, ki je izključeno s področja uporabe navedene uredbe.

43 Ker Newyorška konvencija ureja področje, ki je izključeno s področja uporabe Uredbe št. 44/2001, se tudi ne nanaša na „posebno pravno področje“ v smislu člena 71(1) te uredbe. Člen 71 navedene uredbe ureja namreč le razmerja med to uredbo in konvencijami, ki se nanašajo na posebna pravna področja, ki spadajo na področje uporabe Uredbe št. 44/2001 (glej v tem smislu TNT Express Nederland, C-533/08, EU:C:2010:243, točki 48 in 51).

44 Iz vsega zgoraj navedenega sledi, da je treba na postavljena vprašanja odgovoriti, da je treba Uredbo št. 44/2001 razlagati tako, da ne nasprotuje temu, da sodišče države članice prizna in izvrši oziroma zavrne priznanje in izvršitev arbitražne odločbe, ki stranki prepoveduje vložitev nekaterih predlogov pri sodišču te države članice, saj ta uredba ne ureja priznavanja in izvrševanja arbitražne odločbe v eni državi članici, ki jo izreče arbitražno sodišče v drugi državi članici.

Stroški

45 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (veliki senat) razsodilo:

Uredbo Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah je treba razlagati tako, da ne nasprotuje temu, da sodišče države članice prizna in izvrši oziroma zavrne priznanje in izvršitev arbitražne odločbe, ki stranki prepoveduje vložitev nekaterih predlogov pri sodišču te države članice, saj ta uredba ne ureja priznavanja in izvrševanja arbitražne odločbe v eni državi članici, ki jo izreče arbitražno sodišče v drugi državi članici.

Podpisi